

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia körlevele Árpád-házi Szent Erzsébet ünnepére 2020

Kedves Testvérek!

Megrendítő volt 2020. március 27-én hallani Ferenc pápa szavait, amelyeket az üres Szent Péter téren nemcsak a keresztény hívekhez, hanem minden emberhez intézett: *„a lehető legnagyobb sebességgel robogtunk előre, úgy éreztük, erősek és mindenre képesek vagyunk. Epekedtünk a haszonra, engedjük, hogy felemésszenek minket a tárgyak és megrészesítsen a sietség. (...) Folytattunk mindent rendíthetetlenül, és úgy gondoltuk, örökre egészségesek maradunk egy beteg világban.”* Most, amikor Európát és hazánkat a koronavírus járvány második hulláma sújtja, azt érezhetjük, hogy Szentatyánk figyelmeztető szavai semmit sem veszítettek aktualitásukból. Sőt, Szent Erzsébet, a szolgáló szeretet szentjének ünnepe arra hív mindannyiunkat, hogy az Árpád-házi királylány példája nyomán még inkább elgondolkodjunk e szavakon és egymás iránti felelősségünkön.

A kor, amelyben Szent Erzsébet született és a szeretet példáját adta, számos párhuzamot mutat fel napjainkkal. A virágzó középkor idején Európa számos országában sokan nagyon meggazdagodtak és hivalkodtak is vagyonukkal, olyan épületeket emeltek, amelyek előtt máig csodálattal állunk meg, miközben egyre többen süllyedtek nyomorba és nélkülözték az élethez szükséges legelemibb feltételeket is. Ahogy néhány évvel korábban Szent Ferenc elhagyta gazdag édesapja házát, lemondott vagyonáról és lovagi álmairól, úgy az ő példáját követve Szent Erzsébet is elhagyta a tübingiai örgrófi udvart, hogy Jézus tanítása szerint a szegények és betegek szolgálatának szentelje életét. Nyitott szemmel járt, odafigyelt azokra, akiktől sokan borzadva fordították el a tekintetüket.

Életének talán egy kevésbé ismert eseménye, hogy amikor egy leprás koldus érkezett a várhoz, Erzsébet saját kezűleg fürdettette meg és kötözte be sebeit, és mivel a sok beteg miatt máshol már nem volt hely, saját hitvesi ágyába fektetette le. Férje, Lajos örgróf, aki általában támogatta őt és megvédte irigyeitől, ezt már túlzásnak tartotta. Feldúlva szaladt a szobába, felrántotta az ágyról a takarót, alatta viszont magát a megfeszített Krisztust látta – és térdre borulva adott hálát és kérte Erzsébet bocsánatát.

A 2020-as világjárvány mindannyiunk életére hatással van. Rokonaink és barátaink veszítik el egyik napról a másikra munkájukat és kerül veszélybe megélhetésük, idősek és magányosak maradnak még inkább egyedül, mert senki sem meri felkeresni őket, sokan félve és rettegve zárják magukra az ajtót. Ezért sokkal nagyobb feladat és felelősség hárul azokra, akik a gyógyítás és a felebaráti szeretet cselekedeteit gyakorolják, az orvosokra, ápolókra, szociális munkásokra és önkéntesekre. Így ír erről Ferenc pápa a Szegények világnapjára írott üzenetében, amikor a járvány idején a felebaráti szeretet gyakorlásának fontosságára hívja fel a

figyelmet: „A kéz kinyújtása egy jel: olyan jel, amely közvetlenül a közelségre, a szolidaritásra, a szeretetre utal. Hány és hány kinyújtott kezét láthattunk ezekben a hónapokban (...): Az orvos kinyújtott kezét, aki minden beteggel törődik és keresi a megfelelő gyógymódot. A nővér és ápoló kinyújtott kezét, aki jóval a munkaidején túl is ápolja a betegeket. (...) Az önkéntes kinyújtott kezét, aki segíti az utcán élőket és azokat, akiknek ugyan van otthonuk, de nincs mit enniük. Az emberek egymás felé kinyújtott kezét, akik az alapvető szolgáltatások biztosítása és a biztonság fenntartása érdekében dolgoznak.”

Szent Erzsébet ünnepe arra emlékeztet minket, hogy ebben a segítségnyújtásban mi magunk is részt vehetünk, amikor jövő vasárnap anyagi támogatásunkkal azok munkáját könnyítjük meg, akik életüket embertársaik támogatására, a rászorulóknak és a betegek segítésére és gyógyítására szentelik, és teszik nap mint nap kockára. Az egyházi szeretetszolgálatokra és az idén 90 éves Katolikus Karitászra 2020-ban nagyobb teher hárul, mint korábban bármikor. Szent Erzsébet példája azt üzeni, hogy munkájukat támogatva mi magunk is, akár szobánk biztonságából is, részesei lehetünk ennek a szolgálatnak, és az ő kezükkel egybefonódva, mi magunk is kinyújthatjuk kezünket a szükséget szenvedők és betegek felé.

„Senki sem menekülhet meg egyedül, önmagában” – tanította 2020. nagyböjtjében Ferenc pápa. Az egyházi év utolsó vasárnapjának, Krisztus Király ünnepének evangéliuma is a szolidaritás fontosságára hívja fel a figyelmünket: éhes voltam és ti ennem adtatok; szomjas voltam, és ti innom adtatok – szól a megdicsőült Jézus a jobbán állókhöz, az üdvösség útjaként állítva eléjük és elének is a szolgáló szeretet cselekedeteit.

A szeretet cselekedetei nemcsak a rászorultakon segítenek, hanem azokat is gazdagítják, akik szolgálnak, mert ezáltal Krisztushoz válnak hasonlókká. Nem szabad megfélemlenünk arról sem, hogy az egészséges embernek sok kívánsága van és elegendő erőt érez magában arra, hogy ezeket meg is valósítsa. A betegnek és a nyomorban élőknek, az ínséget szenvedőknek azonban csak egy vágya van: hogy szenvedésétől, bajától megszabaduljon, de tehetsége és lehetősége talán hiányzik ehhez. Szent Erzsébet élete arra sarkall minket, hogy példája szerint és lehetőségeinknek, eszközeinknek megfelelően mi magunk is vegyünk részt a betegek és a szükséget szenvedők ínségének csillapításában, hogy egykor majd Jézus hozzánk is így szóljon: „Jöjjetek, Atyám áldottai, vegyétek birtokba a világ kezdetétől nektek készített országot!”

Kelt Budapesten, 2020. november 15-én

a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia

Felolvasandó 2020. november 15-én, az évközi 33. vasárnap minden szentmiséjén.